

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 11 grudnia 2016 r. powodowa A. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. żądała zasądzenia od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., w postępowaniu upominawczym, kwoty 126 690,88 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcji handlowej, od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wywiodła roszczenie z zawartej z pozwaną umowy – zamówienia na sprzedaż cebuli białej, dostarczonej pozwanej przez powodową spółkę, na który to towar zostały wystawione faktury VAT, podpisane i zaakceptowane przez pozwaną. Zgodnie z twierdzeniem powódki, należności wynikające z tychże faktur te zostały zapłacone pomimo upływu terminu płatności. Strony zaakceptowały także harmonogram spłaty zobowiązania pozwanej, jednakże pozwana nie wywiązała się z niego (pozew k. 3-9).

W dniu 20 grudnia 2016 r. wydany został przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 81).

W dniu 24 stycznia 2017 r. pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu. Pozwana przyznała, że łączyła ją z powódką umowa dostawy, jednakże zaprzeczyła wysokości roszczenia oraz aby dała powody do wytoczenia powództwa. Pozwana, nie precyzując dokładnie swoich twierdzeń, powołała się na odmiennność rzeczywistych ustaleń stron „co do sposobu wykonania zobowiązania jak i warunków płatności jej wysokości i terminu”. Pozwana zakwestionowała także moc dowodową przedstawionych przez powódkę dokumentów faktur (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 87-89).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) spółka z o.o. w Ł. w 2016 r. zawarła z powodową (...) Spółką z o.o. w Ł. umowę sprzedaży, mocą której powódka sprzedała pozwanej towar w postaci cebuli (bezsporne).

Należności powódki w postaci ceny sprzedaży za ww. towar zostały ujęte w wystawionych przez nią fakturach VAT, w tym m.in. obejmujących następujące kwoty oraz terminy ich płatności:

- faktura VAT nr (...) – kwota 27 738,90 zł, płatna do 20.06.2016 r.,
- faktura VAT nr (...) – kwota 26 239,50 zł, płatna do 23.06.2016 r.,
- faktura VAT nr (...) – kwota 27 760,43 zł, płatna do 30.06.2016 r.,
- faktura VAT nr (...) – kwota 27 615,53 zł, płatna do 4.07.2016 r.,
- faktura VAT nr (...) – kwota 19 697,58 zł, płatna do 22.07.2016 r.

(dowód: poświadczone kopie faktur VAT k. 18, 23, 26, 29 i 32, przesłuchanie strony powodowej na rozprawie 8.11.2017 r. k. 165).

Pismami z 25 lipca 2016 r. i 1 sierpnia 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty należności wynikających m.in. z powyższych faktur, w terminie 3 dni od doręczenia wezwania (dowód: poświadczone kopie wezwań do zapłaty k. 16 i 17).

Pismem z 3 sierpnia 2016 r. pozwana potwierdziła swoje zadłużenie wobec powódki, wynikające z faktur o numerach m.in. 04/05/2016, 05/05/2016, 06/05/2016, 01/06/2016 i 02/06/2016 oraz zaproponowała spłatę w określonych przez siebie terminach, z których ostatni przypadał na 15 września 2016 r. (dowód: poświadczona kopia pisma k. 14).

Pismem z 1 września 2016 r. pozwana ponownie potwierdziła swoje zadłużenie wobec powódki, na łączną kwotę 156 690,88 zł oraz zobowiązała się do jej uregulowania „sukcesywnie do dnia 15.10.2016 r. w ratach tygodniowych” (dowód: poświadczona kopia pisma k. 15).

Pozwana z tytułu należności wynikającej z faktury nr (...) zapłaciła kwotę 2361,06 zł, wskutek czego do zapłaty z niej pozostało 25 377,84 zł (bezsporne – przyznane w pozwie).

Oprócz tego, z należności objętych wskazanymi wyżej fakturami nie zostały przez pozwaną zapłacone żadne kwoty, pomimo deklarowanych w ww. pismach propozycji spłaty (dowód: przesłuchanie strony powodowej na rozprawie 8.11.2017 r. k. 165).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Strona powodowa udowodniła za pomocą przedstawionych przez nią dowodów z poświadczonych kopii dokumentów (których zgodność z oryginałem nie została zakwestionowana przez pozwaną) oraz przesłuchania przedstawiciela powódki w charakterze strony, iż pozwaną spółkę obciążały należności pieniężne określone w fakturach opisanych w ustaleniach faktycznych Sądu, z tytułu ceny sprzedaży, należnej powódce w związku ze sprzedażą na rzecz pozwanej towarów określonych w owych fakturach.

Rację ma pozwana twierdząc, iż same tylko dokumenty faktur nie stanowią wystarczającego dowodu, z którego wprost można by wywodzić zawarcie określonej umowy oraz powstanie opisanych w nich zobowiązań pieniężnych.

Jednakże w niniejszej sprawie strona powodowa, oprócz wspomnianych faktur, przedstawiła także dowody z dokumentów oświadczeń strony pozwanej o uznaniu swojego długu, w których wyraźnie opisane są m.in. faktury powołane w treści uzasadnienia pozwu. Ponadto dowody te zostały wsparte dowodem z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania strony powodowej z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo strony pozwanej na rozprawie, na której dowód ten był przeprowadzony (art. 302 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z art. 231 k.p.c., Sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne). W rozpoznanej sprawie, fakt zawarcia przez pozwaną umów sprzedaży towarów, których specyfikacja, ilość i cena określone zostały w treści przedstawionych przez powódkę faktur, można wyprowadzić ze złożonych przez powódkę dokumentów faktur, zawierających wszystkie istotne elementy umowy sprzedaży oraz oznaczenie sprzedawcy i nabywcy owych rzeczy. Istnienie po stronie pozwanej obowiązku zapłaty potwierdzają także pisma strony pozwanej, zawierające uznanie długu. Okoliczności te znalazły także potwierdzenie w przesłuchaniu przedstawiciela strony powodowej. Wszystkie te dowody rozpatrywane łącznie prowadzą do wniosku, że takie umowy sprzedaży rzeczywiście były przez pozwaną zawierane, na warunkach (również w zakresie ceny sprzedaży) wynikających z faktur załączonych do pozwu.

Strona pozwana z kolei nie przedstawiła żadnych konkretnych twierdzeń oraz związanych z nimi kontrdowodów, z których wynikałyby okoliczności przeciwne powołanym przez powódkę, ewentualnie takie okoliczności, które skutkowałyby zwolnieniem pozwanej z zobowiązania lub ustaleniem braku jego wymagalności.

Strona pozwana ogólnikowo zaprzeczała wysokości roszczeń powódki oraz ich wymagalności, jednakże nie powołała w tym zakresie żadnych swoich twierdzeń, na których można by oprzeć takie stanowisko procesowe. Okoliczności te nie mogą zaś wynikać z dalszego postępowania dowodowego prowadzonego na wniosek strony pozwanej. Okoliczności te muszą być najpierw przytoczone, a dopiero w następnej kolejności mogą podlegać dowodzeniu – jeśli okaże się, że są sporne między stronami. Skoro strona pozwana żadnych konkretnych okoliczności nie podała, ani też nie stawiała się na rozprawie celem wyjaśnienia, jakie konkretnie okoliczności zamierza udowodnić w ramach swojego stanowiska procesowego, to i jej wnioski dowodowe nie mogły niczemu służyć.

W takiej sytuacji całokształt zgromadzonego materiału dowodowego przemawia za uwzględnieniem powództwa jako mającego podstawy faktyczne zgodnie z ustaleniami Sądu oraz powołaną również wyżej podstawę prawną.

W zakresie odsetek za opóźnienie, roszczenie pozwu znajduje podstawę prawną w przepisach ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 684), albowiem czynności prawne, z których wynika roszczenie pozwu, wypełniają dyspozycję art. 2 i art. 4 pkt 1) tejże ustawy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając je od strony pozwanej, jako przegrywającej proces. Na koszty poniesione przez powódkę złożyła się opłata od pozwu 6335 zł, opłata za czynności adwokackie 5400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz koszt nakazanego stawiennictwa przedstawiciela strony powodowej na rozprawę - 230 zł, zgodnie z wnioskiem złożonym 16 sierpnia 2017 r. (karta 141), biorąc pod uwagę ilość kilometrów w obie strony (650 km) oraz wnioskowany koszt nie przekraczający stawki za 1 km dla samochodu osobowego o pojemności silnika powyżej 900 cm³, wynikającej z § 2 pkt 1 lit. b) rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 z późn. zm.), wynoszącej 0,8358 zł.